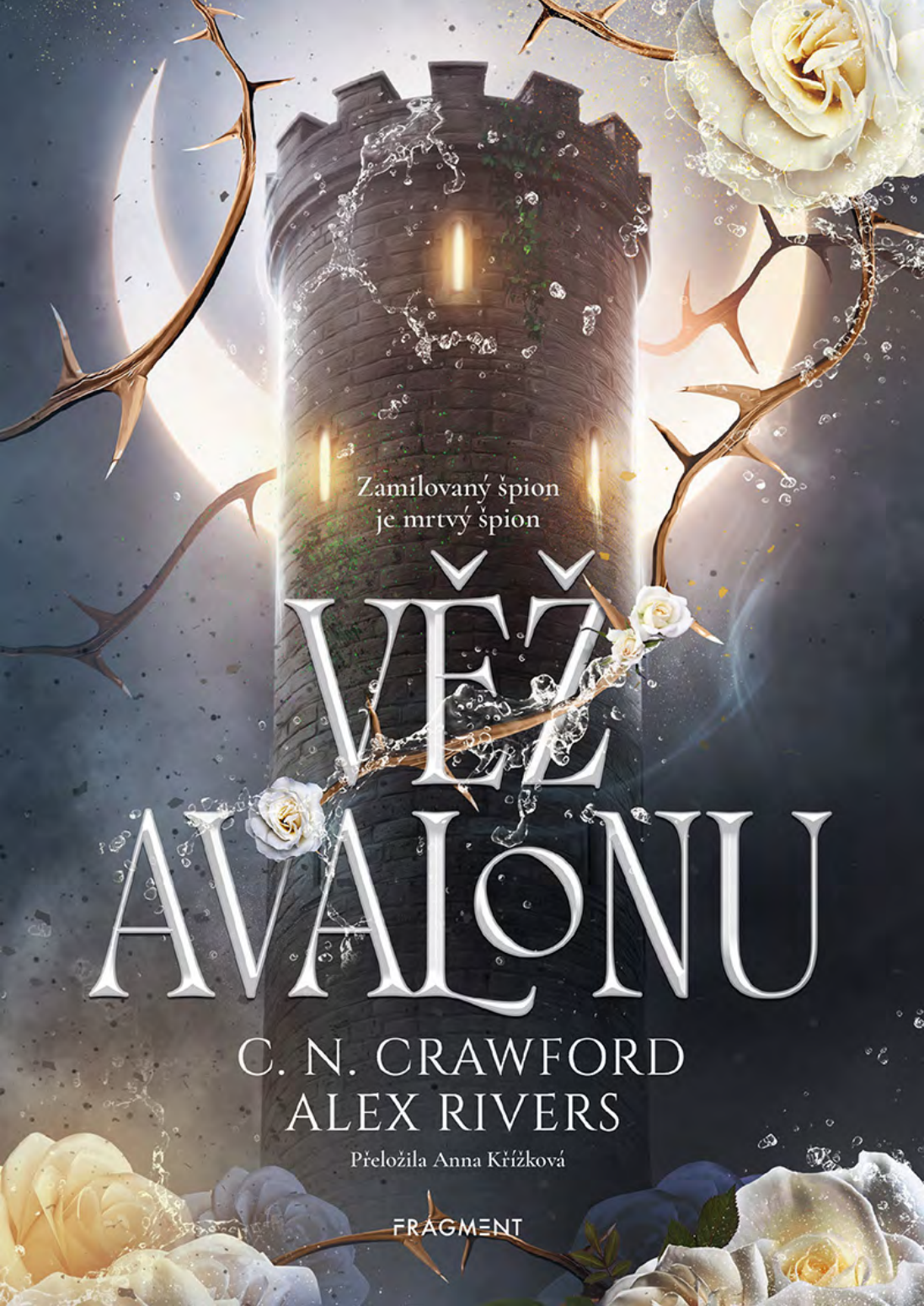

Zamilovaný špion
je mrtvý špion
VĚŽ
AVALONU
C. N. CRAWFORD
ALEX RIVERS
Přeložila Anna Křížková
FRAGMENT

Věž Avalonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alex Rivers
Věž Avalonu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Avalonská akademie

Kniha 1

Avalonská akademie

Kniha 1

Věž Avalonu

C. N. CRAWFORD
ALEX RIVERS

FRAGMENT

Přeložila Anna Křížková

Avalon Tower Copyright © 2024 by C. N. Crawford and Alex Rivers
Translation © Anna Křížková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7914-1
ISBN e-knihy 978-80-253-7915-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7925-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8026-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Věnováno Christininu otci Paulu Mancusovi
a Alexovu tchánovi Urimu Saharovi:
dvěma tichým, báječným mužům,
kteří věděli, jak leccos rozebrat a zase složit,
a kteří nás opustili v tentýž den – a velmi, velmi předčasně.

PROLOG

Alix se dívá do nejvyššího patra obytné budovy, kde si zrovna jakási dvojice užívá milování opřená o okno. I z dálky je vidět rozkoš v mužově tváři a jeho dech srážející se na skle.

Takhle by den strávila mnohem radši než tím, co má naplánovaného. V duchu si představuje, jak ji agent Rein přesně takhle objímá a líbá na šíji.

K tomu ovšem nikdy nedojde, jelikož špionům z Avalonské věže je láska přísně zapovězena. Problém je, že zákaz milostnou touhu nijak nepotlačí; spíš ji akorát tak posílí. Špioni z Avalonu jí často připadají nespokojení, naštvaní a ztracení ve své fantazii. Dneska se Alix obzvlášť nedokáže soustředit – přestože feyští vojáci nejspíš šmírují všude kolem a jenom čekají, až budou moct zapíchnout meč do agenta, jakým je například ona.

Rozptylování znamená smrt, připomene si.

Odvrátí se a rozhlédne se po ulici, jestli nespatří známky feyských nepřátel, ale nic podezřelého nevidí. Všechno naopak působí dokonale klidně, malebně a jaksepatří. Nad dlážděnou uličkou visí zrezavělé

železné balkóny. Zde, na jihu Francie, doplňuje přímořské ovzduší ještě vůně levandule. Toto pobřežní město je protkáno starobylými kamennými uličkami, jež se rozbíhají do všech směrů jako labyrint, a pod svažitou ulicí se valí obláčky mlhy od Středozemního moře. Z kavárny Café de la Forêt Enchantée je vidět na vodu. Sejít se mají u zadního vchodu.

Alix vyhlédne ven na venkovní stolky, kde si zrovna žena s havraními vlasy vychutnává dortík a flirtuje s číšníkem. Závistivě ji bodne u srdce. Na normální ženy – které nejsou agentkami s cílem zachránit svět – čeká láska všude.

Soustřeď se, Alix.

Stále ji obklopuje zcela poklidná atmosféra, po feyských vojácích ani stopa. Ale ani po Reinovi.

Náhle se rozezní kostelní zvon a Alix nadskočí. Rein už tu měl být. Většinou chodí dřív.

Pomalu se nadechne, aby se uklidnila. Myslí na něj neustále, a právě proto je láska zakázaná; snadno člověka rozptýlí od samotné mise a dožene ho k hloupým rozhodnutím. Nikdy mu své city nevyjevila, nikdy mu neřekla, že se po něm neustále rozhlíží. S každým stínem se podívá do výlohy, jestli za ní někdo nejde, a tak trochu doufá, že v něm spatří jeho chlapecký úsměv. Kdykoliv vejde do jídelny Avalonské věže, rozhlédne se, jestli nevidí jeho štíhlou postavu. Neustále si vymýšlí důvody, proč se zdržovat v jeho blízkosti, nedokáže však rozpoznat, jestli její city opětuje.

Slunce se schová za mrak a Alix přejede mráz po zádech. Měla zůstat na pláži a čekat, jestli se neobjeví Feyové, hroziví vojáci odění v královské modři. Bez Reina však neodejde. Nepřišel včas na smluvené místo a v duchu ji teď napadá víc než milion nejhrůznějších scénářů.

S rozbušeným srdcem znovu vyjde kopec. Z tichého šumění Závoje, jež se line z okolních ulic, jí naskakuje husí kůže. Tato mlžná bariéra odděluje náš svět od světa Feyů; teoreticky má udržovat Feye na jedné straně a lidi na druhé, takhle snadné to ovšem není. Především si nikdy nemůžete být jisti, kde přesně se Závoj nachází. Sice jej ovládají Feyové, ale někdy jako by měl svou vlastní hlavu. Tato magická hranice se občas posouvá a nepatrně přechází z místa na místo. Má hlad, a když vás pozře, zahynete. Každých pár týdnů zůstane nějaký zvědavý turista ležet na některé ze spletitých ulic jižní Francie mrtvý. Alix je jedním z mála lidí, kteří ho dokážou ovládat a zabránit smrti, jež čeká každého, kdo jím projde.

Nenápadně se podívá na hodinky a začíná se jí zmocňovat hrůza. Rein měl dorazit už před šesti minutami. *Nikdy* nechodí pozdě, a už vůbec ne, když jde o záchrannou operaci. Uprchlíci by měli touhle dobou už čekat za Závojem a Alix strachy skoro nedýchá.

Špioni se učí potlačovat emoce a nikdy nad sebou neztrácet kontrolu, ani když se nebezpečí skrývá ve stínech všech okolních ulic. Teď si však Alix představuje, co všechno se mohlo stát, a trénink jako by se minul účinkem. Co když ho popravili? Co když se Závoj přemístil a zabil ho? Kdyby se Reinovi něco stalo a ona už by nikdy nespatřila jeho hnědé oči ani ho nemohla obejmout, zcela jistě by zešílela.

Zatne zuby tak silně, že se málem kousne do jazyka. *Seber se.*

Zamaskuje své pocity posmutnělým úsměvem a přejde ulici k obchůdkům natřeným lososovou a zlatou barvou. Předstírá, že si ve výlohách prohlíží madlenky, croissanty a nakrájené dorty. Kterýkoliv kolemjdoucí ji může považovat jen za mlsnou turistku na dovolené, za atraktivní blondýnku v letních šatech.

Ulicí se prožene mlha.

Zpoždění nabralo už jedenáct minut a v Alix se bouří všechna krev. Něco se *nepochybně* muselo stát. Znovu zamíří ke Café de la Forêt Enchantée.

Konečně uslyší smluvený signál v podobě hvízdnutí a může si zhluboka oddychnout. Ozývá se to za ní. Copak ho přehlédla?

Signál je slyšet z úzké uličky, kam se Alix ihned rozběhne.

Zabočí za roh ulice a svět se jí zhoupne pod nohama, jelikož se ocitne tváří v tvář vysokému Feyovi. Stříbrné vlasy mu sahají až na záda a na sobě má tmavě modrou sametovou uniformu feyského vojáka. Stojí děsivě bez hnutí a jeho ostrý pohled Alix proniká až do morku kostí. Kovový odlesk v jeho zelených očích působí nepříjemně, nadpozemsky. Našpulí ret a odhalí jeden ze svých špičatých zubů.

Alix čte z jeho pohledu jen silný odpor.

Odhalili nás. Rozbuší se jí srdce a otočí se k úprku.

Cestu jí však zablokuje druhý feyský voják a Alix zůstane uvězněná mezi nimi. Natáhne se pro dýku, ale už je pozdě.

Do břicha se jí zabodne nůž a tělem jí projede ostrá bolest. Podle natrénovaného postupu se snaží vytáhnout dýku, uhnout, krýt se, utéct, ale končetiny ji z nějakého důvodu neposlouchají. Spadne na kolena.

Zvláštní. Samotná rána ji ani tolik nebolí. Skoro ji necítí.

Zatímco její krev odkapává na dlažbu, v duchu se jí mihne vzpomínka na Reina.

KAPITOLA 1

O sedm minut dříve.

Nasaju vůni oceánu s nádechem cypřiše a usrknu si kávy. Na to, že jaro teprve začalo, je dost horko a skoro se zdá, jako kdyby se moře odpařovalo. Z Café de la Forêt Enchantée, kde právě sedím, pozoruju mlžný oblak sunoucí se krajinou.

Dovolenou si zatím nesmírně užívám. Od vody vane mírný vánek, který mi na rtech zanechává slabou chuť soli. Myslím, že to tady mému astmatu prospívá.

Na jihu Francie panuje jiná atmosféra než v Kalifornii. Světlo tu mají měkké, medové, a ne prudké a všeobjímající jako slunce v L.A.

Kousek ode mě se k nebi zvedá magický Závoj jako stěna z mlhy, děsivý a bez diskuze nádherný. Občas se přesune, ale tady od něj sedím v bezpečné vzdálenosti. Za stolky venkovní kavárny se o bílé skály rozbíjejí mořské vlny. Asi to tady mám nejradši na světě.

Cestě sem předcházely samé pozitivní myšlenky a přípravná koláž z fotek, stejně jako hodiny špatně placené práce a cereálie k večeři namísto obrážení barů. Tuhle dvoutýdenní dovolenou mi nadělil osud.

Sice si malinko vyčítám, že jsem mámu nechala samotnou, ale oběma bych pobyt v životě nezaplatila. A stejně bych s sebou radši vzala svoji kamarádku Leilu, jenže ta se zase bojí kamkoliv k feyské hranici jenom přiblížit. Myslí si, že se můžou každou chvíli vynořit ze Závoje a povraždit nás, přestože průvodce z našeho knihkupectví i ministerstvo obrany Spojených států *jasně* uvádějí, že žádné nebezpečí nehrozí.

Vytáhnu z vázičky na stole jeden stonek levandule a přičichnu si.

Zatímco si vychutnávám příjemnou vůni, tmavovlasý číšník přede mě položí na krajkový ubrus kousek ostružinového dortu. „Bon appétit."

Sice jsem si určitě objednala *levandulový*, ale dort je dort. „Děkuji."

Vložím si sousto do úst a okamžitě na jazyku ucítím lahodnou ovocnou chuť. Na jediný kousek si v knihkupectví vydělávám tři hodiny, ale na to se teď snažím nemyslet. Před patnácti lety válka vyhnala ceny nahoru a ty už pak nikdy neklesly, a tak se za přepych v podobě dortu platí draze. *Jsi na dovolené*, připomenu si.

Dám si ještě jedno sousto a na jazyku se mi rozlévají sladké i nakyslé chutě. Máma by se zděsila. *Tolik cukru, zlatíčko.* Sama žije jenom z vodky a vajíček natvrdo.

Číšník se dívá, jak si pochutnávám, a usmívá se. Jeho bledě modré oči a hranatá čelist mi někoho připomínají, ale nemůžu si vzpomenout koho.

„Chutná? Ano?" zeptá se. Musel ve mně ihned poznat turistku, jelikož mluví anglicky se silným přízvukem.

Přikývnu. „C'est délicieux."

Uvolní napjatá ramena a přejde do francouzštiny. „To jsem rád. Jste tu na dovolené?" Na hnědých vlnitých vlasech má posazený baret.

„Přijela jsem před týdnem. Zbývá mi ještě jeden." Když si uvědomím, že mám polovinu prázdnin za sebou, sevře se mi hrudník. Těšila jsem se na to pět let, ale přece nestrávím druhou polovinu dovolené smutněním, že už končí. „Kéž bych tu mohla zůstat."

Ano, jíst narozeninový dort u stolku pro jednoho sice působí trochu osaměle, doma by to však nejspíš probíhalo stejně.

„Odkud jste?“ zeptá se.

„Ze západního pobřeží Spojených států. Z L.A.“

„Myslíte L.A. v Hollywoodu? Vy jste herečka? Modelka?“ Přimhouří oči a pak je znovu otevře. „Máte fantastické vlasy. Tak neobvykle tmavé.“

Flirtuje se mnou? „Děkuji. Ne, herečka nejsem.“

Znovu se ohlédnu k Závoji, z nějž nemůžu spustit oči. Co se asi odehrává na druhé straně?

„Viděl jste nějakého?“ otočím se k němu a zašeptám: „Myslím Feye.“

Zbledne. To slovo jako by celou kavárnu zaplavilo hrůzou a na chvíli lituju, že jsem ho vyslovila.

Všimnu si, jak zatíná svaly kolem úst, ale pak se usměje a pokrčí rameny. „Občas hlídají hranici z naší strany. Ale většina jižní Francie zůstává nezávislá, tady jsme v bezpečí a není se čeho bát. Král Auberon už o další francouzské území neusiluje.“

Tohle jsem říkala i Leile. Jen s tím rozdílem, že já mluvila přesvědčivě, zatímco on jako by měl odpověď pečlivě nacvičenou. Co mi zatajuje?

Vím jenom to, že před patnácti lety napadli Francii Feyové. Tenkrát to zaskočilo celý svět, jelikož do té doby nikdo ani nevěděl, že existují. A pak se najednou procházeli po Paříži a všemu veleli. Kolem Eiffelovy věže kroužili jejich draci. Feyové byli nádherní, nadpozemští, přitažliví…

Schopní nemilosrdně zabíjet a ve svých snahách zcela umanutí.

Francouzská armáda se bránila a podařilo se jí zachovat část jihu pod kontrolou lidí, takže oblast zůstala svobodná a měla by poskytovat bezpečí.

Když se teď však slunce skrylo za mraky, najednou cítím, jak okolní napětí sílí. Špatně se to vysvětluje, ale ve vzduchu je cítit cosi vyhraněného a ponurého. Příjemná atmosféra zhoustla.

Podívám se na číšníka, který stále ještě postává u mého stolu.

Možná *přece jen* hrozí větší nebezpečí, než kolik cestovní kanceláře přiznávají. Možná měla Leila pravdu.

Předešlé noci jsem si zrovna vychutnávala bujabézu v jedné přímořské restauraci, když jsem najednou zaslechla hádku dvou manželů. Muž ženě vysvětloval, že antifeyský odboj bojuje s králem Auberonem a v zákulisí že se odehrává magická studená válka plná špionů a tajných misí. Popisoval, jak se tihle špehové pyšní legendárními schopnostmi a dokážou zabít Feye holýma rukama během dvou vteřin. A že tahle vysoce schopná elitní jednotka představuje naši jedinou naději, pokud chceme zlému králi zabránit, aby se zmocnil i zbytku Francie.

Jeho žena mu nadávala do idiotů a okřikovala ho, ať radši mlčí.

Zdejší napětí ve mně však vyvolává touhu dozvědět se víc…

Zamžikám řasami. „Slyšel jste zvěsti o tajném odboji?“ zašeptám.

Číšník se usměje a na jedné tváři se mu objeví dolíček. „Aha, vy myslíte tohle.“ Nasadí přezíravý úsměv a teatrálně obrátí oči v sloup. „To jsou jenom pověry. Jak by asi mohli bojovat s Feyi na jejich vlastním území? Do feyské říše se přes Závoj vstoupit nedá, a i kdyby to šlo, nepřítel by si vás okamžitě všiml. Navíc umějí čarovat. My ne. Opravdu pochybuji, že nějaký odboj existuje.“

Znovu se podívám na Závoj. Nad mořem se točí a svíjejí mlžné odstíny bledě fialové a zelené barvy, místy se vrhají pod hladinu a zase zpátky, kde se rozptylují v obláčky.

Kdyby stále fungovaly mobily, mačkala bych foťák jako divá, s příchodem Feyů ale veškerá elektronika zanikla. Feyové nás jakýmsi způsobem o většinu moderních přístrojů úplně připravili.

Číšník posmutněle vzdychne. „Ten Závoj je krásný, viďte? To na něj jste se přijela podívat?“

Něco v jeho chování mě znepokojuje, ale nedokážu to rozluštit. Připomíná mi někoho, koho nenávidím, ale to je dost iracionální důvod, proč hned někoho odepsat. „Opravdu jsem ho chtěla vidět,“ připustím, „ale do Francie jsem jezdívala už roky před feyskou invazí. Poprvé v patnácti letech, kdy mě sem vzala matka. Přes léto jsme bydlely na zámečku v Bordeaux.“

Věnuje mi úsměv. „Tam jsem byl. Mají úžasnou vinici. Škoda že nás o polovinu z ní připravili.“

Při vzpomínce na dávné letní dovolené se mi sevře žaludek. Máma se většinu dne snažila vypít všechno víno z vinice, a když byla dostatečně opilá, nutila mě flirtovat s bohatými Francouzi, kteří „by pro mě mohli leccos udělat“. Vzpomínám si na jeden večer, kdy byla obzvlášť hlučná a opilá…

Aha. Už vím, proč je mi povědomý. Připomíná mi toho tmavovlasého, šlechtického feyského míšence, který mi jako mladé holce zlomil srdce. Skvělá ukázka vzpomínky, která měla zůstat hluboko pohřbená.

Číšník je skoro tak pohledný jako onen poloviční Fey, ale ne docela. Lidi se té šokující, srdceryvné kráse Feyů dokážou vyrovnat jen zřídka.

Zahledím se na něj přes okraj svého šálku s kávou. „Jak se jmenujete?“

„Jules.“ Pochopil moji otázku jako pozvání, a tak si odstrčí protější židli a zasněně se na mě přes stůl zadívá. „A vy?“

„Nia.“

„Za chvíli mi končí směna.“ Jules mě zcela jasně zve, ale co má přesně v plánu? Možná mě chce zatáhnout do nádherného zapadlého knihkupectví plného vzácných svazků. Nebo se se mnou chce v rychlosti pomilovat na hotelovém pokoji, v tom případě však budu muset odmítnout.

Vložím si do úst další sousto, vychutnám si chuť marmelády a pak si jemně otřu rty do ubrousku. Ještě jsem stále neukojila svou zvědavost, a tak se k němu nakloním a zašeptám: „Jak to tam teď podle vás vypadá? Myslím v těch okupovaných oblastech. Ve Feyské Francii."

Nenápadně střelí pohledem doleva a doprava, opře se o lokty a tiše odpoví: „Snažím se na to nemyslet. Slýchám věci, na které bych raději zapomenul." Upírá na mě své blankytně modré oči, jako kdyby mě vybízel, abych jeho příklad následovala.

Čekám, co přijde dál. Když stále mlčí, zeptám se: „A co třeba?"

„Občas vídám, jak tudy procházejí," vysvětluje. „Uprchlíci."

Zůstanu na něj civět. Tohle se v turistických průvodcích *opravdu* nepíše. „Jací uprchlíci?"

„Feyský král Auberon pronásleduje všechny, kdo nestojí při něm. Obviňuje celé zástupy lidí ze zrady a pak je popravuje. Myslím, že nejvíc nenávidí nečistokrevné Feye. Podezírá je, že nejsou loajální, a on přitom vyžaduje naprostou věrnost. Zdejší policie má přikázáno hlásit každého polovičního Feye, jehož přistihne při útěku, jinak by Auberon mohl napadnout i zbytek Francie." Napřímí se. „Ale to neudělá. Ví, že nemůže zvítězit. Sice nám nefunguje elektronika, ale pořád máme pistole a železné náboje. Navíc mu pomáháme udržovat situaci pod kontrolou. Chráníme si, co nám zbylo."

Přejede mi mráz po zádech. „Ach tak. A jak to víte?"

„Veškeré uprchlíky hlásíme. Nikdo jim nesmí pomáhat. Díky tomu zůstává situace stabilní." Otevře dlaně a znovu pokrčí rameny. „Co naděláme? Musíme si udržet mír. Nezbývá než si užívat život a nechat věci tak, jak jsou."

Snažím se potlačit náhlou vlnu provinilosti.

„Máte pro svou dovolenou nějaký zvláštní důvod?" zajímá se.

„Dneska slavím šestadvacetiny."

Usměje se. „Tak to se musí oslavit, Nio. Jak si zatím narozeniny užíváte?“

Ozve se kostelní zvon a jeho zvuk se odráží od skály daleko do moře. Vzduch se ochladí a jakoby zešedne. „Řekla bych, že zatím nejlíp. K těm nejhorším mají rozhodně daleko.“

Nejhorší narozeniny jsem zažila v patnácti letech u nás v L.A. Máma slíbila, že mi uspořádá velikou oslavu. To jsme ještě bydlely v domě v Laurel Canyonu s úchvatným výhledem na město a já to brala jako svou jedinou šanci zapůsobit na své bohaté spolužačky. Jenže máma začala popíjet šampaňské moc brzy, a zatímco DJ pouštěl písničku od ABBY, propadla skleněným stolem. Hystericky se smála a parketová podlaha byla celá od krve.

Spolužačky už se mnou nikdy nepromluvily.

No vida. Další vzpomínka, která měla zůstat zapomenutá. Vyloudím ze sebe úsměv.

Jules se ohlédne za sebe a já si najednou všimnu, jak se ve venkovní kavárně ochladilo. Moře už se netřpytí, čeří se pod šedivou oblohou.

Potom mi zrak spočine na dvojici Feyů přecházejících bílé skalisko. Skutečných, živých, hrůzu nahánějících Feyů, takových, kteří každého zrádce na místě popraví.

Zmocní se mě strach.

Nikdy jsem čistokrevného Feye neviděla a jejich vysoké, božské postavy mě zcela ohromí. Ještě víc mě zaujme jejich děsivý, neobvyklý způsob chůze. S každým jejich vznešeným pohybem propadám strachu z nebezpečí, které na mě číhá před rozbouřeným mořem. Strachu o život, při němž se mi hrůzou ježí chlupy za krkem a svírá se mi hrdlo.

Působí, jako kdyby sem vůbec nepatřili – bojovníci z jiné doby v tmavých pláštích, které jako by pohlcovaly veškeré okolní světlo. Po

zádech jim splývají dlouhé stříbrné a černé vlasy a při pohledu na jejich zářivé oči mi naskakuje husí kůže. A to nemluvím o jejich mečích.

Před očima mi vytane vzpomínka na dobu, kdy poprvé přepadli Bretaň, vypalovali domy, nechávali po sobě jen mrtvoly…

Jeden z nich se na mě ohlédne svýma zářivě smaragdovýma očima s kovovým odleskem. Působí *vražedně*. Stáhne se mi žaludek, a to jsem se přitom ani ničeho nedopustila. Přijela jsem sem jako spořádaná turistka, ale najednou mě přepadá pocit, jako bych mířila na smrt.

Snažím se svůj strach zamaskovat tím, že zabořím oči do dortu. Upřeně na něj civím a beru do ruky vidličku.

Když znovu zvednu oči, Feyové jsou pryč a já pomalu vydechnu. Návštěvníci kavárny se znovu zaberou do konverzace.

Jules se ke mně zamračeně otočí. „Tady Feyové obvykle nehlídají. Musejí někoho hledat, nejspíš uprchlíka. Zkříženého Feye." Prohlíží si mě přimhouřenýma očima. „Tihle Feyové jsou velice krásní. Jako vy." Stále na mě upírá podezíravý pohled. Jeho slova zůstanou viset ve vzduchu. „A pokaždé nemusejí mít špičaté uši, víte to? Říkáte, že jste z Ameriky?"

Cítím, že mě podezírá, a po zádech mi přeběhne mráz. Už abych se ho zbavila.

„Ano, z Ameriky." Odkašlu si. „Mohla bych si od vás zavolat?"

Jules zatne čelist a ukáže kamsi dovnitř. „Telefon najdete u zadního východu."

Položím na stůl peníze, zvednu se a zamířím do vnitřní části kavárny, odkud bych mohla zadními dveřmi přinejhorším utéct.

Jsem jenom paranoidní, že mě číšník podezírá? Nebo měla Leila pravdu a byla chyba sem jezdit? Nevím, co mi nahání větší hrůzu – jestli samotné nebezpečí, nebo věta: „Já ti to říkala," kterou bych si od ní jistě vyslechla.

Telefon leží u dveří vedoucích do postranní ulice. Jako většina současných telefonů je i tenhle starodávný, jen znovu zprovozněný; jiné už dnes nefungují. Je to nádherný přístroj s měděným tělem a slonovinovým sluchátkem. Zvednu ho, přiložím si ho k uchu a hlasitý vyzváněcí tón mě trochu poleká. Vytočím na starém otočném číselníku mámino číslo a poslouchám, jak to v telefonu praská.

Ve vzduchu je cítit kov a trnou mi zuby. Se zavřenýma očima se nadechnu.

„Haló?" Máma zní přes všechny ty dráty a velkou vzdálenost zvláštně.

„Ahoj, mami! To jsem já." Snažím se ovládnout svůj rozechvělý hlas.

„Nio," odpoví ztěžka. „Jsem ráda, že ses mi konečně rozhodla zavolat."

„Volala jsem před třemi dny," připomenu jí vesele.

„Nejmíň před týdnem."

„No dobře." Nemá cenu se hádat. „Jak se máš?"

„Zase nemám ani floka. A *strašně* mě bolí nohy."

„Namoč si je do lavoru, mami. Jenom nezapomeň vypnout vodu, než přeteče." Nepřítomně ji poslouchám a při tom se dívám ven. „Nenechávej puštěnou vodu, když u ní nejsi."

Už tolikrát nás vyplavila.

„Nemůžu na všechno myslet, když jsem tady sama."

„A snaž se pořádně jíst," napomenu ji. „Nechala jsem ti tam hromadu zdravého jídla."

Něco mě venku zaujme. Z protější strany ulice vede průchod a na zemi svítí zářivě červená šmouha. Co to je?

„Mám narozeniny," snažím se soustředit. „Rodila jsi mě deset hodin, vzpomínáš?"

To je její oblíbená věta, kterou o mých narozeninách nikdy nezapomene zmínit.

„*Dneska?* Nio, ty jsi starší a starší." Zní to skoro jako výčitka.

„Lepší než kdybych mládla, ne?“

Dívám se na rudou šmouhu, ale výhled mi zastíní skupinka procházejících turistů oblečených v kostýmech, které připomínají oděv Feyů – z jemného materiálu v pestrých barvách, nejčastěji vínové a žlutozelené. Jedné z nich upadne drobný šperk – přívěsek s modrým kamínkem –, ale žena si toho nevšimne.

„Moje malá Nia už je dospělá,“ pokračuje máma. „Víš, já už jsem se procházela po mole, to mi bylo…“

„Čtrnáct. Pořád jsi moc krásná, mami.“ Zaťukám na sklo, aby si mě žena všimla, ale neslyší. Jde dál a její nádherný modrý šperk se leskne na chodníku.

Máma si ztěžka povzdechne. „Kolem očí už se mi dělají vrásky.“

„Nedělají. Pořád vypadáš na devatenáct. Mami, musím končit. Brzo zase zavolám.“

„To doufám. Nechala jsi mě tady totiž úplně *samotnou*…“

Zavěsím a zatlačím do zadních dveří z kavárny. Zvednu z chodníku šperk a prohlédnu si ho. Je překrásný, cizokrajný a třpytí se na slunci.

„Excusez-moi!“ zavolám.

Žena se otočí a já s úsměvem přiběhnu blíž. „Tohle vám upadlo,“ upozorním ji francouzsky.

Ale jakmile se k nim přiblížím, úsměv mi ztuhne na rtech. Probleskne mi hlavou, že na sobě žádné kostýmy nemají. Jsou to opravdoví *Feyové* a někteří z nich mají jemně zašpičatělé uši.

Nebo jsou to spíš poloviční Feyové. Snad uprchlíci? Lehoučké oblečení mají potrhané a špinavé.

Rozbuší se mi srdce. Feyští vojáci hlídají jen kousek odsud. Vážně Jules říkal, že by je na místě popravili nebo odtáhli zpátky za Závoj?

Jdou bosi a strach v jejich tvářích mluví jasně. Stejně se tváří máma, když to přežene s kokainem. Jedna z nich se jí dokonce se svými

tmavými vlasy a vyzáblými tvářemi podobá. Vedle ní klopýtá blonďatá žena s rukama kolem těla. I v jejích očích je vidět trápení.

Jestli je potká někdo jako Jules, pošle je rovnou na smrt.

Jde mezi nimi i malý vyhublý chlapec se smutnýma očima a propadlými tvářemi.

O děti je třeba pečovat. Ta myšlenka mi v hlavě přímo burácí.

Ohlédnu se zpátky k průchodu. Teď už vidím karmínově rudou šmouhu na kamenné dlažbě zřetelně. Vypadá, jako kdyby tudy někdo dozadu táhl mrtvolu. Můj žaludek udělá kotrmelec. Co se to tady děje?

Rychle ženě podám přívěsek. „Tohle vám upadlo."

Vezme si ode mě šperk a zapne si ho kolem krku. Než se stihnu pohnout, chytne mě za ruku. „Alix? Rein?" Její přízvuk nepoznávám.

Zmateně na ni zůstanu civět. „Ne, to nejsem já. Nezlobte se."

Podívám se za ni. Ze dveří jednoho domu se vyklání jakási žena a s přísným výrazem ve tváři nás pozoruje. „Co jste zač?" vyštěkne francouzsky. Dívá se přímo na mě. Najednou jsem podezřelá *já*.

Snad mě nakonec nezatknou. To ze mě se stane rudá šmouha na chodníku?

Strach mi zaryje paráty do prsou. Leila měla pravdu.

KAPITOLA 2

Z venkovní kavárny už na nás není vidět a doleva odbočuje další ulička. Rozzlobená žena si nás upřeně prohlíží a čeká na odpověď.

Znovu se podívám na malého chlapce, který ke mně zvedne své velké hnědé oči.

Můžu se tady hned na místě otočit a utéct, dvě věci mi v tom ale brání. Jeden důvod je čistě sobecký; už mě s nimi viděli a ten číšník mě podezírá jenom na základě toho, že mu na člověka připadám až příliš pěkná.

Zároveň se ale nedokážu smířit s myšlenkou, že by se z chlapce stala další kaluž krve.

Usměju se a zamávám na ženu, která na nás hledí ze dveří. „Skupinová prohlídka!“ zavolám francouzsky. „S feyským motivem. Kostýmy se nám povedly, viďte?“ Věnuju jí veselý úsměv a otočím se zpátky ke skupince. „Bonjour à tout le monde!“ pobídnu vyčerpané Feye a nasměruju je k postranní uličce na levé straně. „Nous pouvons commencer la visite. Bienvenue à la ville frontière magique!“

Směju se na ně a všichni na mě jen s hrůzou ve tváři civí. Právě jsem jim řekla, že můžeme zahájit prohlídku, a přivítala je v magickém pohraničním městě. Zdá se, že moje úmysly nechápou.

„Na pláži," pokračuju ve francouzštině, „se nám naskytne výhled na fantastický Závoj, hranici Feyského království. Ještě před patnácti lety o jeho existenci většina lidí nevěděla. Žili v jiné dimenzi, která vznikla kdysi dávno díky kouzlu – ve Feyské říši Brocéliande. Auberon vládne krutému království, jež zaútočilo na naši dimenzi a obsadilo většinu francouzského území. Feyové nyní ovládají dva regiony: říši Brocéliande v jiné dimenzi a Feyskou Francii v našem světě. Francouzi se statečně bránili a část jihu si uchovali."

Kamennou silnici po chvíli vystřídá horký bílý písek.

Na pláži aspoň s bosýma nohama nebudeme vzbuzovat údiv.

Ve svém projevu vyobrazuju válku jako drama plné hrdinů. Skutečnost je samozřejmě děsivá; samé plenění plné nesmyslných vražd a násilí. V tom se však turističtí průvodci nevyžívají. Válečný turismus má lidi *bavit*. Zuřivě na cizince gestikuluju, aby mě následovali na pláž pokrytou pískem a malými keříky s vůní tymiánu. Skupinka stojí na místě, a tak blondýnku popadnu za ruku a táhnu ji za sebou. Ostatní se zdráhavě sunou za ní.

Všichni působí naprosto vyhuble, museli si projít peklem. Co se jim ve Feyské říši stalo? A co se stane mně, když si někdo usmyslí, že patřím mezi ně?

„Poté, co proběhly mírové rozhovory," pokračuju s výkladem, „král Auberon slíbil, že už o další území usilovat nebude, a tak tu momentálně panuje mír." Ztiším hlas a rychle se zeptám: „Est-ce que quelqu'un parle français?" Rychle přepnu do angličtiny. „Mluví tu někdo anglicky?"

Prázdné pohledy.

Možná bych měla zkusit feyštinu? „Mishe-hu medaber áit seo Fey?"

„Feysky už nemluvte," zašeptá jedna z žen anglicky. Má zvláštně zářivé oči v nadpozemsky fialové barvě. „Já anglicky rozumím. Vaše feyská výslovnost mi trhá uši."

To zabolí. Snažila jsem se učit podle knížky, ale výslovnost mi nebyla jasná.

„Dobře," odpovím tiše a pokynu jim, ať jdou blíž. „Poslyšte, musíte z těch ulic zmizet. Hned."

„Jak vás to napadlo?" Hodí si vlasy za rameno, čímž chce zřejmě napodobit nenucené gesto. „Jsme přece jen obyčejní Angličané na dovolené." Díky feyskému přízvuku každé slovo nádherně přežvýká a Angličanku nepřipomíná ani vzdáleně.

„Jistě," ucedím suše. „Poslouchejte, každý pozná, co jste zač." Kdosi ze skupinky zalapá po dechu a žena s fialovýma očima se chystá k úprku. Chytím ji za ruku. „Ne! Neutíkejte. Tím na sebe jenom upozorníte."

Vyšpulí na mě spodní ret. „Vy jste agentka?"

Agentka? Myslí ty špiony, o nichž se včera zmiňoval ten muž? Tajný odboj? Já bohužel žádná hrdinka nejsem. „Ne. Já nejsem agentka. Jmenuju se Nia. A vy?"

Několik vteřin váhá a zdá se, že svých předchozích slov lituje. Nakonec vzdychne. „Já jsem Aleina. Měli jsme se tu s někým sejít, ale vůbec se neobjevil. Údajně zná tajnou cestu přes město do přístavu. Má pro nás převleky, falešné pasy, zbraně na obranu, všechno, co potřebujeme. Jenže tady není."

„Nic takového já nemám."

„Můžete nás ochránit, kdyby na nás zaútočili?" žadoní zoufale.

V případě napadení můžu akorát tak zmást útočníky svým příšerným feyským přízvukem. „Hm… ne."

„Pak nám nemůžete pomoct." Do očí se jí nahrnou slzy. Zblízka vidím, že má fialové duhovky protkané zlatými flíčky. Má drobné prsty,

a ačkoliv uši skrývá pod černými vlasy, nemůže zapřít, že je to napůl Feyka. „Budu muset zavolat o pomoc." Zvedne do ruky modrý šperk.

„Zavolat?" Podívám se na kámen, v němž jako by pulzovalo nadpřirozené světlo. „Co to umí?"

„Je to kouzelné volání o pomoc," pronese pevným hlasem. „Jakmile kámen zlomím, spustí se velice hlasitý zvuk a objeví se světlo. Možná přivolá některého z příslušníků odboje. Je to poslední možnost." Zatahá za přívěsek.

„Ne!" Chytím ji za pěst, než si přívěsek stihne strhnout. „Dneska ulice hlídají feyští vojáci. *Oběma* nám přivodíte malér. Jakmile to spustíte, Feyové tu budou během několika vteřin. Ale mám lepší nápad."

Pustí kámen z ruky. „Jaký?"

„Místní jsou zvyklí na skupinky turistů," vysvětluju. „Na jižní pobřeží jezdí spousta návštěvníků z celého světa, kteří chtějí vidět Závoj na vlastní oči. Někteří se převlékají za Feye. Budete se vydávat za turisty a já vás budu provádět, ano? To jsem dělala i předtím. Předstírala jsem, že jsem vaše průvodkyně. Tím se aspoň vysvětlí, proč je vás tolik a máte na sobě tohle."

Přikývne. „Dobrá."

„Fajn. Ale pořád nevypadáte dobře." Znovu si hlouček prohlédnu. Je jich dvanáct. Někteří Feye nepřipomínají, o jiných však nemůže být pochyb. Ukážu na muže s viditelně zašpičatělýma ušima. „Půjčte si klobouk od té paní. Ty uši musíme zakrýt. A vy, slečno? Ten přívěsek si schovejte. Je vidět, že je feyský. Kdo máte dlouhé vlasy, zakryjte si jimi uši." Musím zajistit, aby vypadali co nejvíc lidsky.

Skupinka rychle splní, co jí poradím. Moje přítomnost jako by je uklidňovala, ale mně projede hrudí osten viny. Nemají ponětí, jak malá je ve mně dušička.

Teď už však nemůžu couvnout, a tak nahodím úsměv a vykročím vpřed.

Na pláži posedávají turisté s rozloženými pikniky a roztaženými slunečníky. Z moře vyzařuje světlo a s mými letními šaty si pohrává mořský vánek. Rozpálený písek mě hřeje i přes podrážky sandálů.

Svědomitě se ujmu role průvodkyně a zvučným hlasem provádím výklad ve francouzštině. „Pojďte tudy za mnou, dámy a pánové. Ten rok, kdy došlo k invazi, mnoho lidí z Feyské říše uprchlo. Dnes mezi námi a našimi feyskými sousedy naštěstí vládne mír. Místní policie spolupracuje s hlídači Závoje na udržení pořádku, aby to platilo i do budoucna." Vedu je po pláži směrem k ulicím města, jež se obvykle turistickými skupinkami jen hemží.

Hlouček mě poslušně následuje přes pláž. Někteří se stále tváří vystrašeně, zatímco jiní se zvědavě rozhlížejí.

„Tušíte, kde přesně v přístavu na vás čekají?" zeptám se Aleiny tiše.

„Myslím, že v doku někde na severovýchodním konci."

Těžce polknu. Tenhle dok leží hned vedle Závoje. „Dobrá, v tom případě musíme jít tamtou ulicí. Myslím."

„*Myslíte?* Vy to nevíte jistě?"

„Já tady nebydlím. Přijela jsem před týdnem."

Aleina zadrmolí neznámé slovo ve feyském jazyce. Nezní moc lichotivě.

„Tudy, dámy a pánové," zahlaholím. Nikdy jsem si neuvědomila, jak je povolání průvodkyně náročné; hlasitě mluvit, při tom chodit a neustále se otáčet ke skupině. Začíná se mi ozývat astma a hlasitě sípám. „Socha, kterou vidíte támhle, oslavuje mír uzavřený mezi Feyi a Francií. Když se v našem světě poprvé objevila feyská armáda, zahynulo víc než sto tisíc lidí a Feyů. Král Auberon protrhl magickou hranici mezi našimi říšemi a šokoval nás existencí mýtických bytostí

a mocných kouzel. Jistě si na to vzpomínáte. Feyská magie zničila pokročilou technologii francouzské armády, lidští vojáci se proti kouzlům neměli jak bránit a Feyové záhy obsadili sever Francie a Normanské ostrovy. K obraně jižní části země Francouzi použili starodávná děla, z nichž stříleli železné hřebíky. Jih byl proto díky feyské nesnášenlivosti tohoto kovu ubráněn."

Mí Feyové už ani nepředstírají, že mě poslouchají. Všichni upírají zrak na obláčky mlhy zvedající se z východní části Závoje. Podívám se stejným směrem a v tu chvíli jako bych dostala ránu do břicha.

Vysoko nad městem brázdí oblohu dvě obrovská rudá stvoření, která pomalu mávají křídly. *Pomáhejte mi bohové.* Draci.

Před třemi dny už jsem jednoho zahlédla jako malou tečku v dálce. Tihle letí mnohem blíž jen kousíček nad městem a jejich šupiny se na slunci lesknou. Otáčejí hlavami a bedlivě prohledávají zem.

Instinkt mi napovídá, že pátrají po těchto konkrétních uprchlících a z výšky skupinku magických bytostí zpozorují cobydup. Draci prý vycítí strach i z veliké dálky…

Snažím se dýchat pomalu.

Jestli si draci Feyů všimnou, je po nich. Jednoduše se snesou k zemi a všechny je promění v živé pochodně. Tak to dělali za války. Teď by bylo nejmoudřejší zmizet a vzdálit se od feyské skupinky co možná nejdál.

Vidím, jak se k sobě choulí a vykuleně hledí na draky. Chlapec s tváří od hlíny svírá nohu jedné z žen a ona ho nepřítomně hladí po rozcuchaných blonďatých vláskách.

Krucinál. Nemůžu je tu nechat. V hrudi mi tepe.

S rozbušeným srdcem se rozhlédnu. Lidé posedávající na pláži se zvedají a ukazují na oblohu, někteří se usmívají a žasnou nad tou dračí krásou. Popíjejí šampaňské. Koneckonců *je* draci nepronásledují.

Znamená to, že ani moje skupinka turistů by se neměla tvářit vyděšeně. Měli by působit uvolněně, ale zaujatě si oba draky prohlížet. Opravdový turista by jásal nad příležitostí přivézt si domů tak vzácný zážitek.

„Máme neskutečné štěstí!" zvolám radostně. „Dámy a pánové, na nebi právě vidíte *dva* červené draky. Tato majestátní stvoření mají od Feyů za úkol chránit naše hranice. Přátelé, zamávejte drakům jako poděkování za to, že střeží naši zem!"

Začnu nadšeně mávat a nahodím falešný úsměv šílence. Usmívám se, jako kdyby na tom závisel můj život. Což je pravda.

Ostatně stejný přístup zaujímám celý život: předstírat, že se nic neděje, zaplavit okolí pozitivní náladou a doufat v co nejlepší výsledek.

Ovšem uprchlíci stojí bez hnutí přikovaní na místě.

„Aleino," procedím skrz zaťaté zuby, „zamávejte na ty zatracené draky. Tvařte se vesele."

Po chvíli začne konečně mávat a na tváři se jí objeví ztuhlý úsměv. Ostatní ji následují. Draci se podívají naším směrem a pak nezaujatě odvrátí hlavy. Napětí na mé hrudi trochu povolí.

„Tak přátelé, prohlídka může pokračovat," zavolám se srdcem až v kalhotách. „Pojďte, dneska toho ještě musíme spoustu stihnout."

Zavedu je směrem k točitým kamenným uličkám a draci odletí. Srdce mi buší a dochází mi dech. Otočím se za sebe na poloviční Feye. Mají strach, všichni na mě dychtivě hledí co dál, a…

Moment. Jeden chybí. Ta blonďatá žena, kterou jsem předtím chytla za ruku.

„Kde je ta žena, která šla s vámi?" zeptám se Aleiny naléhavě a snažím si vzpomenout, jak vypadala. „Hm… ta se zlatými vlasy a zelenou sukní?"

Aleina zamrká a ohlédne se. Podívá se na jednoho ze společníků a zeptá se: „Ei-fo Vena, le-an chuaigh sí?" *Kde je Vena, ztratila se?*

Muž bezmocně zavrtí hlavou a odpoví ve feyštině, že neví. Ještě před několika minutami tu byla a muže napadne, jestli neutekla.

To se mi snad zdá. „Dobře, počkejte tady," pokynu jim.

Spěchám po cestě kolem restaurace a vyhlížím na úzké silnici Venu. Zabočím za roh a ihned si všimnu rozevláté zelené látky. Je tu a tryskem uhání po křivolaké ulici. Vydám se za ní, ale vzápětí ztuhnu.

Zpoza rohu vyjdou dva feyští vojáci a zamíří přímo k ní. Rychle se schovám za roh a pozoruju scénu z bezpečí za kamennou zdí. Po ulici se líně valí mlha.

Jeden z Feyů tasí meč. Vítr si pohrává s jeho bělostnými vlasy a tmavý sametový plášť za ním vlaje. Mluví feysky, ale na takovou dálku nic neslyším. Žena vypadá v porovnání s barevnými domy a impozantními feyskými vojáky maličká.

Vrtí hlavou a snaží se je přesvědčit, že jim nerozumí a feyskou řeč neovládá. Zkusím udělat krok. Můžu jim namluvit, že patří k mým turistům. *Promiňte, strážníci, ti turisti by ztratili i vlastní hlavu, kdyby ji neměli na krku...*

Světlovlasý voják mávne mečem a na nedalekou zeď se rozstříkne rudá sprška. Žena na ulici zavrávorá a po zelené sukni se jí řine krev.

Zalapám po dechu a rychle se schovám za roh. V očích mě štípou slzy a svět se mi pod nohama houpe. *Ksakru, ksakru, ksakru!* Copak tady neplatí zákony? Jižní Francie měla zůstat neokupovaná, ale Feyové tu zjevně můžou na ulicích bezdůvodně vraždit, aniž by je čekal soud.

Ostražitě se s přerývavým dechem podívám za sebe, ale nikdo mě nesleduje. Buď mě vojáci neviděli, nebo mě nepovažují za žádnou velkou hrozbu.

Zamířím k pobřeží a výjev její vraždy se mi v hlavě přehrává stále dokola. Vypadala skoro stejně stará jako já. A to, jak se sesula k zemi

a složila pod sebe… působilo téměř samozřejmým dojmem. Líné mávnutí čepelí, jeden krvavý oblouk. Práce je hotová.

Pevně sevřu oči a kousnu se do rtu. Pobřežní vánek už nevoní čistě, spíš mi připadá, jako bych nasávala slanou hnilobu. Hvízdá mi v hrdle a dochází mi dech; buď mě přepadá panická ataka, nebo se mi hroutí plíce. Nejspíš obojí. Krk se mi stáhne do nejužší škvírky.

Zaměřím se na svoje smysly a vědomě vnímám půdu pod nohama, abych se uklidnila. Mořský pach rozkladu se snažím ignorovat. Cítím tymián, sůl a slabý nádech levandule. Cítím, jak se mi o tváře lísá vánek.

Hrudník už mám docela stažený, a tak z kabelky vytáhnu inhalátor. Dva nádechy a během chvilky se mi dýchací cesty zase rozšíří.

Schovám inhalátor zpátky do kabelky a rychle proběhnu křovím na pláž. Zastíním si oči a najdu svou nahrbenou skupinku.

„Kde je Vena?“ zeptá se Aleina.

Sevře se mi srdce. Nemůžu jim lhát. „Je mrtvá,“ odpovím. Nemůžu dopustit, aby dál vyhlíželi někoho, kdo už se nikdy nevrátí, jinak by smrt nakonec potkala i je. „Musíme jít.“ Zesílím hlas a francouzsky zvolám: „Dobrá, vážení! Pokračujme v prohlídce.“ Můj veselý tón hraničí s hysterií. „Musíme se podívat do přístavu, kde se francouzské námořnictvo utkalo s velkým mořským hadem.“

Vykročím, ohlédnu se přes rameno a pokynu jim, ať jdou za mnou. Alein̆e zasvítí oči a odhodlaně mě následuje, zbytek se vzápětí přidá.

Vedu je přes pláž, slunce se pomalu sklání k obzoru a soumrak barví mraky doruda. Během chůze se snažím neztratit úsměv z tváře, ačkoliv se klepu jako osika ve větru. Zavedu pochmurné procesí do spletitých uliček, do pavučiny dlážděných ulic, jimiž je přímořské město prošpikované. Zatímco drmolím náhodná historická fakta, v duchu zůstávám u Veny. Fascinuje mě lehkost, s jakou feyský voják máchl mečem, jako znuděný teenager ohánějící se baseballovou pálkou. Několik mrtvých

lidí už jsem viděla, ale všechny během pohřbu úhledně srovnané v rakvích. Nikdy vraždu. Nikdy takhle bezstarostné násilí.

Ulici lemují zrezivělé kovové ploty a cihlové budovy. Obloha nad námi potemní a já vedu Feye směrem na kopec. „Jak vidíte, škarpa vede přímo uprostřed silnice, což nám tady zbylo ze středověku…"

Vím, že mě nikdo neposlouchá, ale na tom nesejde. Pokračuju v chůzi a snažím se vypadat nenápadně.

Mezi domy občas vidíme na moře a kotouče mlhy ze Závoje. Když jsem sem přijela, mlha mě zcela fascinovala, teď mě však spíš děsí. *Tohle všechno* mě děsí.

Po spáncích mi stéká pot. V okolí nikdo není, a tak se na chvíli přestanu vydávat za průvodkyni – dokud si ovšem na úpatí kopce nevšimnu feyských vojáků. Vyskytujeme se nedaleko Závoje a já slyším, jak mi hučí v uších.

Moje turistická skupinka se stále tváří vystrašeně a trochu mě znepokojuje, jak se k sobě neustále tisknou.

„Tady zabočíme doprava," zvolám a otočím se zpátky do ulice. Pak si ale všimnu několika hlídkujících Feyů, kteří jdou po stejné cestě. „Myslela jsem samozřejmě doleva."

Z druhé strany nás však obklíčili feyští vojáci. Zatnu čelist a přemýšlím, co dál.

Otočím se ke skupince, chvíli jdu pozpátku a ukazuju jim, ať jdou za mnou. „Nyní nás prohlídka zavede na pláž!"

Udělám další krok vzad a Aleina v panice zařve moje jméno.

Kolem mě se vine nafialovělá mlha a žaludek mi poskočí. Mlhavý Závoj se o kus posunul a právě mě vtahuje do sebe.

Po kůži mi tancuje kouzlo a rozdrkotají se mi zuby.

V hlavě se mi zatmí a tělo zchladne. Jsem v Závoji. A to znamená, že umřu.

KAPITOLA 3

Stejně jako fialový květ lilku i Závoj halí svou smrtící povahu do krásy. Feyská magie není zrovna spolehlivá, a když se jí člověk dotkne, účinky se mohou lišit. Někdo zemře na srdeční zástavu, jiný ječí v agónii, až se mu roztečou útroby. Někdo se promění v prach nebo pevný led. Výsledek však zůstává stejný. Závoj je lačný a živí se smrtí.

A přesto…

Stojím přímo uprostřed a stále žiju. Ledaže – jak někdo tvrdí – by mrtví nepoznali, že jsou mrtví?

Přes obláčky mlhy pozoruju svoje ruce. Po zápěstí se mi převalují chomáčky a skoro to vypadá, jako by mi po nich pomalu lezlo cosi živého.

Pořád dýchám a žádnou bolest necítím. Jak dlouho smrt potrvá? Nadechnu se vlhkého vzduchu s příměsí mořské soli. Je mi dobře.

Už ani neslyším hukot mlhy, necítím žádné kouzelné jehličky na kůži.

Zvláštní. Možná že v této části Závoje kouzlo nefunguje.

I odsud stále vidím na ostatní – na stříbrné a fialové siluety za Závojem. Od kotníků mi mlha zalézá pod bílé krajkové šaty jako dlaně milence.

„Aleino?“ zeptám se.

„Vy jste naživu?“ zeptá se zaskočeně. „Já vás nevidím.“

V srdci se mi rozsvítí záblesk naděje. „To je perfektní,“ odpovím jí. „Tahle část Závoje je bezpečná. Myslím, že se tu můžeme ukrýt. Nic vám neudělá.“

„Ne!“ zamumlá s hrůzou v hlase.

„Je to jakýsi meziprostor,“ vysvětluju. „Mně nic není a kdekdo se tu skvěle schová. A momentálně nám cestu zatarasili vojáci.“

Vteřiny ubíhají a moje nervozita roste. Chápu, proč se zdráhá, ale takhle si jich vojáci brzy všimnou, a co bude pak, to si ani nechci představovat. Chystám se ji znovu popohnat, ale to už silueta přikyvuje a vykročí vpřed. V mlze se objeví Aleinina dlaň. Zhluboka se nadechne a vklouzne hned vedle mě. „Pojďte, všichni,“ zašeptá feysky.

Feyští míšenci postupně zaplují do Závoje, a místo aby z nich mlha vysála život, jen je na uvítanou obejme. Natáhnu ruku a chlapec se mě chytne.

Mezi spirálkami mlhy pod nohama stále rozeznávám kamennou ulici, za Závojem však svět vypadá jinak. Za posledních několik let sem nikdo nevstoupil. V zemi nikoho se nashromáždily odpadky a vzduch tu páchne plísní a hnilobou. Polknu. Nemám tady co dělat. Z druhé strany vidím siluety feyských strážných s tasenými meči. Vůbec si nás nevšimli.

„Jak jste se vůbec předtím dostali přes Závoj?“ zeptám se Aleiny.

„Měli jsme… Nevím, jak se to řekne vaší řečí. Kouli? Ochrannou kouli. Ale rozbila se.“ Polkne. „V tu chvíli jsme přišli o dva lidi.“

Po zádech mi přeběhne mráz, ale snažím se nepodlehnout strachu. Počítám do deseti, aby vojáci stihli projít, a pak se z mlhy vynořím. Aleina mě následuje a hned po ní i zbytek skupiny.

Skrčím se po straně uličky a vykouknu za roh. Hlídka nikde. To je dobře.

„Čistý vzduch," zahlásím. „Navážeme tam, kde jsme skončili. Jsme jenom skupinka turistů, ano? Záleží na tom, abyste všichni vypadali klidně, i když se tak necítíte."

Vedu je dál, vykřikuju při tom nedůležité informace a snažím se tvářit, že je všechno v nejlepším pořádku. Teplota bůhvíproč prudce klesla a drkotají mi zuby. Zima mi zalézá za nehty. Kde se tu ten ledový vítr vzal? Možná tak moje tělo jenom reaguje na prožité trauma; právě jsem viděla, jak na ulici popravili ženu a šaty jí zmáčela krev. Nedopatřením jsem vkročila do magického Závoje a jen díky ryzímu štěstí jsem nepřišla o život.

Srdce mi bije jako o závod, ale pořád poskytuju výklad. S úsměvem velebím hrdinství francouzské armády během invaze a vysvětluju, jaké máme štěstí, že se obě strany dohodly na příměří, jež nás chrání. Vedu je z kopce směrem k molu. Ztíží se mi dech, sípu a při každém nádechu a výdechu se ozývá hrozivá fistule.

„Není vám nic?" zeptá se Aleina. „Nezníte moc dobře."

„Jsem v pořádku," zafunim. „Mám… astma. Spouští ho stres." S každým slovem zápasím o další nádech a snažím se do plic dostat aspoň trochu kyslíku.

„Ve městě se nevyznáte, a když se budete takhle přetěžovat, onemocníte," zamumlá Aleina. „Jak vás vůbec napadlo, že nám máte pomáhat zrovna vy?"

„No… nikoho… jiného… kdo by vám pomohl… jsem neviděla." Točí se mi hlava a brzy si budu muset odpočinout.

„Jsem vám za to vděčná," praví Aleina.

Zvednu obočí. „Poděkujete mi, až vás dostanu do přístavu."

Kde to jsme? Vedu hlouček neznámou klikatou uličkou. Takhle daleko na východ jsem ještě nikdy nedošla. Všichni se na mě otáčejí s výrazy plnými očekávání. Vkládají ve mě důvěru, že je ochráním. Já, člověk, kterému se jednou podařilo ztratit i v okolí bydliště. Člověk, který by se nevyznal v mapě, ani kdyby na tom záležel jeho život.

Rozhlédnu se a zoufale hledám cokoliv, co by mi poskytlo na přelidněné ulici nápovědu. Silnici lemují turistické krámky – některé nabízejí palačinky nebo zmrzlinu, jiné zboží s feyskou a magickou tématikou ve výlohách s květinovými věnečky a hůlkami z lískového dřeva. Jeden obchod je opatřený cedulí Château de la Fée vyhotovenou zlatým písmem.

Na chvíli se opřu o stěnu, abych popadla dech. Aspoň už mi přestává být zima. Ve světle zapadajícího slunce se blyští moře. Díky bohům. Jakmile k němu dojdeme, snadno se zorientujeme, kudy dál k dokům.

„Pojďte za mnou na pláž," zvolám a nasaju vzduch plný soli. „Za chvíli uvidíme místo, kde se Francouzi chystali k poslednímu útoku na feyskou flotilu, vyzbrojení…"

Při pohledu před sebe se odmlčím. Došli jsme až na širokou dlážděnou silnici vedoucí k přístavišti, kde procházejícím lidem kontrolují doklady dva francouzští policisté.

Ksakru.

Tím, že by nechali projít zkřížené Feye, by riskovali příměří. Ostatně právě proto tu nejspíš stojí – pátrají po těchto konkrétních uprchlících.

„Jsou to lidi," zašeptá mi do ucha Aleina. „A jsou jenom dva. S těmi si poradíme. Někteří z nás to určitě zvládnou."

„Ne!“ vyhrknu. „Policie u sebe nosí zbraň. A navíc si na pomoc zavolají feyské vojáky. Na tomhle se spolu dohodli. Bude vás to stát život.“

„Alespoň zahyneme na svobodě,“ prohlásí Aleina.

„To je sice pěkné, ale na smrti to nic nemění.“ Vzpomenu si na Venu. „Na to, abyste to vzdali, už jste došli moc daleko.“

Všímám si, že policie nekontroluje každého. Na to kolem nich projde až moc lidí a oni jsou jenom dva. Nás by ale určitě zastavili. V přestrojení za turistickou průvodkyni jsem sice náhodného diváka ošálila, na oklamání dvou policistů pátrajících po uprchlících by to ale nestačilo.

„Počkáme na vhodnou příležitost,“ navrhnu. „Zkusím nějak odvést jejich pozornost. A vy to zatím vezměte za mě. Chovejte se jako průvodkyně turistů.“

Aleina zbledne. „Vždyť ani nemluvím francouzsky.“

„Angličtina bude stačit.“

Zavrtí hlavou. „Já přece jako průvodkyně nevypadám.“

V tom se nemýlí. Turisté na pláži si možná nevšimli, že je oblečená poněkud nezvykle, policii to však jistě neujde. Všimnou si sametu, hedvábí – pečlivé krejčoviny s otrhanými okraji a šmouhami od špíny, čouhajících končetin – a skupinku uprchlých Feyů odhalí jedna dvě.

Kéž bych ji mohla do něčeho převléknout. Do něčeho, v čem by nevypadala tak podezřele. Nic mě ale nenapadá…

Zabloudím pohledem ke krámkům a najednou dostanu nápad.

„Počkejte tady,“ pokynu jim a rychle přeběhnu ulici do Château de la Fée.

V narvaném obchůdku prodávají zvláštní kuriozity; sošky Feyů s nalepenými pravými motýlími křídly, baňaté lahvičky s pestrými sirupy popsanými jako lektvary, balíčky vykládacích karet s obrázky

lebek a hadů, knihy ve feyštině v kožených vazbách, starodávné mapy Feyské říše.

Nic z toho mě ale nezajímá, a tak hledám dál, dokud to nenajdu. Chňapnu po tom a spěchám k pokladně. Žena s úhledným šedým drdolem se na mě podívá zpoza brýlí a požádá o sedmdesát euro. Zaplatím jí a snažím se nepočítat, jak dlouho bych si tolik peněz v knihkupectví vydělávala. Teď mám důležitější starosti. Žena mi zboží zabalí do papírového sáčku.

Vyjdu ven, pospíchám za Aleinou a sáček jí podám. „Oblečte si to."

Nakoukne dovnitř a našpulí pusu. „Ale… proč?"

„Poloviční Fey by si nikdy nenasadil vílí křídla, protože by vypadal jako hlupák." Vypadají lacině a směšně, čímž nám poskytnou dokonalé přestrojení. „Viděla jsem pár průvodců, kteří je měli na zádech. Turisti očekávají, že budou vypadat věrohodně, chápete? Chtějí poznat feyskou kulturu se vším všudy. Jakmile si je nasadíte, rázem přestanete vypadat jako Fey. S těmi křídly vás nebude podezírat nikdo. Máte tam i věneček z květin."

„Tak dobrá." Vytrhne mi sáček z ruky a natáhne si přes ramena popruhy růžových křídel se třpytkami. Jakmile své vzezření doplní květinovým věnečkem, můžu si s úlevou oddychnout. Kostým vypadá rázem úplně jinak. Její podivné oblečení a špičaté uši jsou jen součástí převleku.

„Dobře," řeknu. „Počkáme na správnou chvíli. Zatím se začněte chovat jako průvodkyně a já je nějak rozptýlím. Vyrazte, hned jak začnu."

Lámanou angličtinou zaujme pozici turistické průvodkyně. „Dámy a pánové, vidíte před sebou dům francouzského generála. Používal smrtící železné zbraně. Pálil po proradných Feyích, po nichž zbyly na ulicích jen zkrvavené části těl."

Nejhorší prohlídka v dějinách, ale musí to stačit. Pospíchám z kopce směrem k molům, kde čekají uvázané plachetnice a jachty, a její hlas pomalu slábne. Několik minut čekám a pak se jeden z policistů začne hádat se starší ženou, která si zapomněla doklady. Tím pádem zbývá jen jeden.

„Promiňte, prosím!" zavolám na něj. „Ex-kůze-moa! Monsír? Komon ça va?"

Schválně francouzštinu komolím a policista viditelně trpí.

„Mluvím anglicky."

Instinktivně mu začnu lichotit. „A mluvíte výborně! Mais je voudrais, hm… pratice mon français maintenant. Vous êtes très fashionable," prohlásím zmatenou francouzštinou.

Jeho pohled ztvrdne a já ihned poznám, že tahle taktika na něj fungovat nebude. Akorát by mě začal podezírat. Evropané čekají, že se Američani budou chovat hlučně a otravně. Možná bych měla jeho očekávání splnit.

„Hledám tu něco jako… nevíte, kde bych našla… je voudrais, McDonald nebo něco takového?"

„Ne. Pokračujte, prosím." Odmávne mě, abych nepřekážela.

Ale já se jen tak nedám. Potřebuju, aby mi věnoval pozornost. A jak jinak člověka zaujmout než ho pořádně zhnusit?

„Dá se v téhle zemi sehnat slušná čokoláda?" zeptám se. „Francouzská kuchyně mě zatím tedy vůbec nenadchla. Neberte to osobně, ale myslela jsem, že máte vyrábět kvalitní čokoládu. Ochutnal jste někdy čokoládové pusinky Hershey's Kisses? To je teprve lahoda."

Policista zrudne a ukáže doleva, abych už šla. „Tudy, prosím," ucedí odměřeně.

Koutkem oka vidím, jak se blíží Aleina se svou skupinkou a zrovna vykládá fakta o francouzském námořnictvu. Policista se na okamžik podívá jejich směrem a já mu zamávám rukou před obličejem.

„Ex-kůze-moa, garçon? Znáte vůbec McDonald's? Máte ho u vás? MCDONALD'S," zařvu na něj. „Těch vašich francouzských blafů už mám po krk."

Šlehne po mně zlostným pohledem. *Jejda*. To jsem přepískla.

„Tady ne." Našpulí pusu a ukáže směrem na západ. „V Marseille najdete spoustu lepších restaurací. A americká čokoláda se ani nedá z právního hlediska za čokoládu považovat."

Založím si ruce na prsou. „Vy snad žertujete. Ochutnal jste někdy pravý lívanec? Nemyslím ty vaše divné patvary. Myslím hromádku velkých, nadýchaných, *opravdových* lívanců. V Americe se totiž dají koupit mražené, buď s párkem, nebo s příchutí javorového sirupu. Stačí je jenom ohřát a tradá – snídaně je hotová. Právě díky těmhle inovacím se Amerika stala tím nejlepším národem na světě. Člověk tak ušetří spoustu času na práci. Úžasné, nemyslíte?"

Ve chvíli, kdy se prosebně zadívá na svého kolegu, už je Aleina s ostatními dávno pryč.

„Ale děkuju." Odvrátím se od něj s úlevou, že můžu konečně přestat hrát.

„Slečno, můžu vidět váš pas, prosím?" zeptá se mě za zády. Zní naštvaně.

Otočím se k němu a odkašlu si. „Jistě, strážníku. Nějaký problém?"

„Ne. Jen rutinní kontrola."

Pas mám naštěstí u sebe. Sáhnu do kabelky a vytáhnu ho. Prohlíží si ho tak dlouho, až se mi rozbuší srdce.

„Nia Melisendeová?" zeptá se.

„Jsem Američanka," prohlásím vesele.

Prolistuje pas a podá mi ho. „Přeji příjemný den," řekne znuděně.

„Mersí bu-ků." Rozejdu se směrem k dokům.

„Slečno, restaurace najdete na opačné straně."

„Aha, jistě, děkuji. Chci si jenom vyfotit ty pěkné francouzské lodě." Usměju se na něj a otočím se.

Jakmile nabydu jistotu, že už se nedívá, rozběhnu se. Moje boty hlasitě klapou o prkenný chodníček.

Několik minut mi trvá, než Aleinu s ostatními najdu. Postávají u veliké plachetnice a Aleina se baví s jakýmsi mužem na palubě – jiným nečistokrevným Feyem. Z tmavých vlnitých vlasů, jež mu splývají podél ostrých čelistí, mu vykukují zašpičatělé uši. Rukávy bílé košile má vykasané, takže jsou vidět jeho svalnatá, potetovaná předloktí. Přikročím blíž a skoro se mi zastaví srdce. Muž mi věnuje přísný pohled a já jeho tajemné stříbrné oči lemované černými řasami ihned poznám. Vypadá však neskonale větší. Tyčí se nad všemi okolo a ramena má široká jako rám od dveří.

Tak *tady* skončil Raphael Lancelot, ten překrásný poloviční Fey, který mi zlomil srdce.

KAPITOLA 4

Zírám na něj s otevřenou pusou. Tak dlouho jsem se snažila zapomenout na něj i na tu noc v Bordeaux, kdy nad námi zářily hvězdy a vzduch voněl zrajícím vínem, a najednou přede mnou Raphael stojí a vypadá jako zatracený polobůh.

Poznali jsme se na zámečku, kde jsem byla na letní dovolené. A poté, co jsme se políbili, už jsme spolu neprohodili jediné slovo. Taky si živě vzpomínám, jak mi nadával do špíny, když moje máma jednou v opilosti spadla ze schodů.

Je ještě milionkrát pohlednější než číšník Jules, což mě nekonečně deprimuje. Podle toho, jak se nese, je navíc poznat, že si je své krásy dobře vědom. Opálená pleť, svalnaté tělo, uhrančivé stříbrné oči…

Ten muž se mi hnusí.

Na zlomek vteřiny se na mě z lodního můstku podívá, ale jestli mě poznal, nedává to nijak najevo. U hlavního stěžně stojí žena v modrých šatech a chce od něj slyšet jména všech uprchlíků. Má broskvovou pleť a vlnité blonďaté vlasy svázané do rozcuchaného drdolu. Její

velké diamantové náušnice se třpytí v zapadajícím slunci. Působí jako ryze elegantní dáma, až na skutečnost, že jí u pasu visí pouzdro s mečem.

Zběžně si prohlédnu palubu lodi plně naloženou arzenálem bodců a harpun. Snad nějaká staromódní rybářská loď? Vůně moře se zde mísí s dehtem a dřevěným pachem lodi a námořníci v modrých uniformách lezou nahoru po lanoví, aby rozvinuli plachty.

Na palubě stojí ještě jedna žena, tentokrát neozbrojená. Na sobě má splývavé žluté šaty a tváří se zasněně.

Jakmile se přiblížím, zaslechnu, jak se Raphael feysky hádá s Aleinou. „Já tomu nerozumím," odsekává jí odměřeně. „Kde je člověk, který vás má na starost?"

„Jak říkám, vůbec se neukázal," vysvětluje Aleina netrpělivě.

Raphael sevře čelist. „Co se mu stalo?"

„To nevím. Museli jsme se sem dostat sami."

„Jak jste mohli takovou dálku zvládnout?"

„Někdo nám pomohl." Aleina ukáže na mě. „Tahle turistka."

Raphael mě z výšky zpraží obezřetným pohledem. Prohlíží si mě přimhouřenýma nadpozemskýma očima, ale nezdá se, že by mě poznal. „Vy jste o nás řekla *téhle ženě*?" Pronese ta slova s obdivuhodnou dávkou nevole, což svědčí o tom, že mě možná přece jen poznává. „Špínou" mě nahlas nenazval, ale rozhodně to naznačil.

„Neměli jsme na vybranou." Aleina se starostlivě ohlédne směrem k policistům u vstupu do přístavu. „Vysvětlím vám to později. Musíme rychle pryč."

Blondýna se k němu přiloudá a sáhne mu na biceps. „Tuhle skupinu neodvezeme. Jména se se seznamem neshodují."

„Ani jedno, Viviane?" zeptá se.

Nevěřícně na ně zírám. Copak se úplně zbláznili?